

Bólyai János és Társai Ügyvédi Iroda,

IV/359-1/2021

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/359-2/2021.
Érkezett:	2021 MÁRC 29. email
Példány:	Közzététel:
Melléklet:	2

állampolgár, képviseletében Dr. Szikinger István ügyvéd (Bólyai János és Társai Ügyvédi Iroda,

, a Kúria Kfv.III.37.726/2020/2. sz. végzésével szemben benyújtott alkotmányjogi panasz indítványt a Tisztelt Alkotmánybíróság fenti számú hiánypótlási felhívására kiegészítem, és azt az eredetivel egységes szerkezetben benyújtom.

alkotmányjogi panasz indítvány

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg, hogy a Kúria Kfv.III.37.726/2020/2. sz. végzése a Törvényszék 2020. július 2. napján kelt 47.K.702.958/2020/8. számú ítéletére is kiterjedően – sérti az Alaptörvény VII. cikkének (1) bekezdésében rögzített vallásszabadságot, A XV. cikk (2) bekezdésében garantált jogegyenlőséget, valamint XXVIII cikkének (1) és (7) bekezdéseiben foglaltakat az Alaptörvény I. cikkének (3) bekezdésére is tekintettel.

Kérem, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság Alaptörvény XXVIII cikkének (1) bekezdésébe, és (7) bekezdésébe, VII. cikkének (1) bekezdésébe ütközés miatt - az Alaptörvény I. cikkének (3) bekezdésére is tekintettel - semmisítse meg a Kúria Kfv.III.37.726/2020/2. sz. végzését - a Fővárosi Törvényszék 47.K.702.958/2020/8. számú ítéletére is kiterjedően.

Érintettségemet azzal támasztom alá, hogy a jelen indítványban hivatkozott ítélet és végzés közvetlenül az én ügyemben született, a jogkövetkezmények is engem sújtanak.

A Kúria hivatkozott végzését jogi képviselőm 2020. október 12-én vette át.

Kéréلمem indokolását az alábbiakban adom elő.

Érdemi indokolás

Az Alaptörvény érintett rendelkezései:

I. cikk (3):

„Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható”.

VII. cikk, (1) bek:

„Mindenkinek joga van a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadságához. Ez a jog magában foglalja a vallás vagy más meggyőződés szabad megválasztását vagy megváltoztatását és azt a szabadságot, hogy vallását vagy más meggyőződését mindenki vallásos cselekmények, szertartások végzése útján vagy egyéb módon, akár egyénileg, akár másokkal együttesen, nyilvánosan vagy a magánéletben kinyilvánítsa vagy kinyilvánítását mellőzze, gyakorolja vagy tanítsa”.

XV. cikk (2) bek:

„Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja”.

XXVIII. cikk (1):

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

A Kúria elutasította azt a felülvizsgálati kérelmet, amelyet a Fővárosi Törvényszék ítéletének felülvizsgálata érdekében nyújtottam be, arra hivatkozva, hogy korábban már születtek döntések a felvetett kérdésekben. Tény, hogy voltak olyan határozatok, amelyek a kérelem egyes kérdéseit érintették (pl: Kfv.II.37.047/2019.8.). A beadványom azonban olyan adatokat is tartalmazott, amelyek nem válaszolhatók meg egy más ügyben született határozattal, még akkor sem, ha az „precedensképes”. Az Alkotmánybíróság egyébként is jogosult vizsgálni a Fővárosi Törvényszék ítéletét akkor is, ha a Kúria nem foglalt állást az ügy érdemében. Ellenkező esetben a felperes-kérelmező által állított alapjogsértés valóságos jogorvoslati lehetőség nélkül maradna.

Magyarországi tartózkodási engedélyem – minden probléma nélküli, 2023-ig történt – meghosszabbítását (2018 júniusában adtam be a kérelmet) követően feleségemmel, [REDACTED] együtt adategyeztetésre hívtak a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatalba (jelenleg Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság) Erre 2018. szeptember 17-én került sor. Nem merült fel azonban egyetlen olyan adat tényleges egyeztetésének a szükségessége az iratok tanúsága szerint, amelyhez az ügyfelek személyes jelenlétére lett volna szükség.

Az egyeztetés során [REDACTED] volt jelen, valamint egy név szerint nem ismert férfi, továbbá egy hölgy, aki nyilvánvalóan tolmácként dolgozott a férfi számára. [REDACTED] technikai változásokkal indokolta az egyeztetés szükségességét, majd elhagyta a termet.

Az ott maradt férfi tudtomra adta, hogy feleségemmel nem maradhatnak Magyarországon, mert szcientológusok vagyunk. Tartózkodási engedélyünk vissza lesz vonva. [REDACTED] a helyiségbe visszatérve közölte, hogy nincs tudomása a lezajlott beszélgetés tartalmáról, az ott lévő személyek nem az ő hivatali részlegéhez tartoztak. Mi elmondtuk neki, mi történt, erre válaszul ő a jogorvoslati lehetőségekről tájékoztatott bennünket.

Jogi képviselőnk a Hivatal főigazgatójához fordult levélben, aki a történetekről konkrétan semmit nem nyilatkozott, de biztosította az ügyvédet az emberi jogoknak a hatóság általi tiszteletben tartásáról,

Megítélésem szerint a leírtak a később történetekre tekintettel bizonyítják a vallási diszkrimináció tényét, ezekre a korábbi beadványaimban hivatkoztam. Ennek ellenére a Fővárosi Törvényszék még a bizonyítást sem engedte meg.

A Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal Budapesti és Pest Megyei Regionális Igazgatósága 2018. november 8-án kelt határozatával (106-1-46913/10/2019-T) visszavonta a tartózkodási engedélyemet. Indokként kizárólag az Alkotmányvédelmi Hivatal levelére hivatkozott, sem annak tartalmát, sem pedig más, a döntés alapjául szolgáló körülményt nem közölt. Ennek ellenére leszögezte, hogy a Magyarország nemzetbiztonságára valódi, közvetlen és súlyos veszélyt jelentek.

Fellebbezésem nyomán a Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal főigazgatója nevében másodfokú határozat született 2019. február 4-én. Ebben már nincs szó a Regionális Igazgatóság által megállapított, a rám vonatkozó valódi, közvetlen és súlyos veszélyről, hanem csupán a tartózkodás által okozott fenyegetettséget említi a másodfokú döntés. Ez egyáltalában nem mindegy, a változtatás indokát az alperes nem jelölte meg.

A harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) 87/M §-a tartalmazza egyebek mellett a megállapított tényállásra, a bizonyítékokra, a szakhatósági állásfoglalás indoklására, a mérlegelés és a döntés indokaira, valamint az azt megalapozó jogszabályhelyek megjelölésére is kiterjedő indokolást. A mondottak szerint a döntés valódi indokát a határozat nem tartalmazza, egy levél nyilvánvalóan nem elegendő a súlyos jogkorlátozás alkalmazására. A mérlegelés során pedig az alperesnél lefolytatott beszélgetés tényéről, jogalapjáról és az érdemi határozatra való hatásáról is állást kellett volna foglalni, különös tekintettel arra a főigazgatói állításra, hogy a jogegyenlőség nem sérült.

A Harmtv. 88/K §-ának (2) bekezdése szerint idegenrendészeti eljárás akkor indítható, ha a hatóság törvényben szabályozott jogok vagy köteleességek megszegését észleli. Ebben az esetben ilyenről a határozatban nincsen szó, az Alkotmányvédelmi Hivatal levelén túlmenően.

A levélre azért nem lehet törvényesen hivatkozni, mert a főigazgatói válaszban és az elsőfokú határozatban is észlelési körülményként rögzített rendelkezés, a Harmtv. végrehajtására kiadott 114/2007 (V.24.) Korm. rendelet 50. §-ának (1) bekezdése - a azért nem alapozhatja

meg az eljárás megindítását, mert az a következőket mondja ki: „A regionális igazgatóság a tartózkodási engedély iránti kérelemről a közbiztonság és a nemzetbiztonság védelme érdekében meghatározott esetekben az Alkotmányvédelmi Hivatal, a Terrorrelhárítási Központ és a Rendőrség véleményét kéri”.

Esetünkben – ez a határozatból is megállapítható – ilyen kérelem nem volt.

Indokolás az Alaptörvény I. cikke (3) bekezdésében foglalt jog megsértéséhez.

Az Alkotmánybíróság az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlatával összhangban következetesen érvényesíti a szükségesség és arányosság elvét az egyes ügyek eldöntése során. Rámutatott a testület egyebek mellett arra, hogy ez a követelmény a jogalkalmazót is köti [lásd pl: 13/2016.(VII.18.) AB határozat (26)] - Nyilvánvaló, hogy a valóságos okok ismeretének hiányában esetemben nem állapítható meg, hogy voltaképpen milyen konkrét okból került sor a jogkorlátozásra, így a szükségesség kérdésében sem lehet állást foglalni. Így az arányosság problémája már fel sem merül.

Indokolás az Alaptörvény VII.. cikke (1) bekezdésében foglalt jog megsértéséhez.

Amint arról a tények ismertetése során szó volt, a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatalban olyan beszélgetést folytattak velem (is), amiből világosan kiderült, hogy a vallási hovatartozásom miatt kívánnak eltávolítani Magyarországról. Mivel közvetlenül az itteni szervezet tevékenységébe illeszkedtem be, a döntés óhatatlanul kihatott a meggyőződésem kinyilvánítását szolgáló szervezeti keretekre, lehetőségekre is.

A korábbi döntésekkel összhangban, azokra is utalva a 35/2014 (XII.18.) AB határozat teljesen világossá teszi: „A vallásszabadság garantálásától elválaszthatatlan a vallási közösségek működőképessége (vö. 4/1993. (II. 12.) AB határozat, ABH 1991, 48, 65.).”

A szcientológia világméretű vallási közösség. Ilyenként való létezése és működése feltételezi a nemzetközi kapcsolatok aktív ápolását. Közvetlen hitéleti tevékenységemen túlmenően ilyen területen dolgoztam. Magyarországi tartózkodásom megakadályozása ezért a szervezetünk működőképességére is negatív hatással volt.

Indokolás az Alaptörvény XV. cikke (2) bekezdésében foglalt jog megsértéséhez.

A szcientológusok vallási közösségének a tagja vagyok. A Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal helyiségében folytatott beszélgetésből egyértelműen kiderült, hogy az egyébként teljesen jogszerű tartózkodásomat éppen ehhez a csoporthoz való tartozásom miatt kívánják megakadályozni. Ismereteim szerint egyetlen más vallási közösség tagjaival szemben nem alkalmaztak hasonló jogkorlátozást, a szcientológusok közül azonban többeket érintett hasonló – indokolatlan – kirekesztés (például a feleségemet, valamint [REDACTED]). Márpedig a szcientológia az Alaptörvény védelme alatt álló vallás, ami önmagában semmiféle hátrány okozásának indokaként nem szolgálhat.

Indokolás az Alaptörvény XXVIII. cikke (1) bekezdésében foglalt jog megsértéséhez.

A bírósághoz fordulás joga értelemszerűen feltételezi a jogok megsértését eredményező tények ismeretét. Ellenkező esetben érdemi – tisztességes és pártatlan – igazságszolgáltatásról nem beszélhetünk. Formálisan élhettem ugyan a jogvédelmet szolgáló intézmények által biztosított lehetőségekkel, ténylegesen azonban nem tudtam bizonyítani az igazamat, hiszen a

velem szemben felhozott kifogások sem voltak ismertek. Megítélésem szeirnt a Bevándorlási és Állampolgári Hivatal helyiségében lefolytatott beszélgetésnek alapvető jelentősége volt a helyzetem alakulásában – illetőleg annak magyarázatában – ezzel azonban az eljáró bíróságok egyáltalában nem foglalkoztak. Ahogyan más – akár polgári, akár büntető – ügyekben releváns a tényállás előzménye, ugyanígy esetemben sem lett volna mellőzhető ennek a tájékoztatásnak a vizsgálata. Valójában tehát annyiban sérült a bírósághoz fordulás joga, amennyiben az ügyemben eljáró szervek a tényleges jogsérelem indokoltságát nem is érintették az ügy tárgyalása során, azt kirekesztették az értékelés köréből.

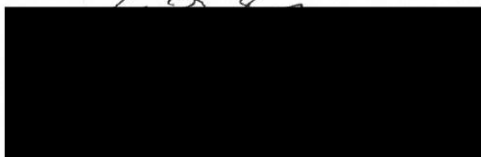
Indokolás az Alaptörvény XXVIII. cikke (7) bekezdésében foglalt jog megsértéséhez.

Ezen határozatokkal szemben valódi jogorvoslati lehetőségem nem volt, hiszen egyikben sem találtam meg azt a valóságos okot, ami miatt ilyen súlyos jogkorlátozásban részesültem. Az alapjogokat korlátozó döntések indokaira való halvány utalás hiányában lehetetlen a jogorvoslatihoz való joggal élni.

Az Alkotmánybíróság szerint: „Minden jogorvoslat lényegi, immanens eleme ... a jogorvoslás lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát” [9/2017.(IV.18.) AB határozat, 20. pont]. Megítélésem szerint ebből értelemszerűen következik, hogy a jogsérelem szubsztanciális orvoslását lehetővé tévő, egyébként a törvényes követelményeknek megfelelő kezdeményezés alkotmányosan nem utasítható el.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága is következetesen hangsúlyozza, hogy nem elegendő a jogorvoslati lehetőségeket a jogi szabályozásban biztosítani, azokat ténylegesen biztosítani kell azok számára, akik sérelmesnek tartják a rájuk vonatkozóan hozott döntéseket (lásd pl. Adikvar és társai kontra Törökország, 21893/92. sz. kérelem, 1996. szeptember 16-i ítélet, 66. pont). Ez nyilvánvalóan igaz a rendkívüli jogorvoslatokra, továbbá a nemzetbiztonsági megfontolásokon alapuló indokokra is. (Lupsa kontra Románia, 10337/04. sz. kérelem, 2006. június 6-i ítélet).

Az indítványozó képviselőjében: Kelt: Budapest, 2021-03-25,

mellékletek (beadva):

1. ügyvédi meghatalmazás
2. adatkezelési nyilatkozat
3. a Kúria Kfv.III.37.726/2020/2. sz. végzése